

Настава студена и мразовита зима. Катеричката напълнила съ храна цѣлата хралупа — чакъ до вратата, та нѣмало мѣсто да влѣзе вжтрѣ. Една нощъ настава такъвъ студъ, че нашата приятелка се разтрепера-ла. Трѣбвало само да изхвърли малко отъ орѣхитѣ, за да се настани въ дупката на топло. Но тя завистливо погледнала орѣхитѣ и не се рѣшила на това; а студътъ ставалъ сѣ по-силенъ . . .

Най послѣ, когато се смръзнала съвсѣмъ, тя се рѣшила да изхвърли частъ отъ своето богатство, но вече тѣй била слаба и вкоче-нясала, щото не могла сама да стори това. Чакъ сега за първи пѣтъ тя се почувство-вала изоставена отъ всички. Домжчиѣло ѝ, па заплакала жално . . .

На сутринъта я намѣрили мъртва: тя замръзнала прѣдъ пълната съ сладки орѣхи дупка.

Едно птиченце я видѣло най-напрѣдъ. То хвъркнало и извѣстило на роднинитѣ ѝ. Тѣ дошли и си раздѣлили натрупаното бо-гатство.

